

31.05.2023 r.

NFZ-BP.5202.58.2023

2023.165203.BAST

O. Sp. z o.o.

Decyzja nr 42/2023/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach”), oraz art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. 2023 r. poz. 221) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez O. Sp. z o.o. z siedzibą w ..., o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu,

uznają za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, pełniących jednocześnie funkcję członków zarządu, z tytułu otrzymywanego wynagrodzenia w zamian za wykonywanie na rzecz spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych sprowadzające się do prowadzenia spraw spółki i reprezentowania jej na zewnątrz, do których zastosowanie znajduje art. 201 § 1 i 3 Kodeksu spółek handlowych, lub sprowadzające się do podejmowania przez wspólników czynności, do których zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 17 kwietnia 2023 r. O. Sp. z o.o. z siedzibą w ... (KRS: ...), zwana dalej „Spółką” lub „Przedsiębiorcą”, zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Gdańsku, o wydanie interpretacji w sprawie objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym (zwany dalej

„wnioskiem”). Pismem z dnia 10 maja 2023 r. przedmiotowy wniosek został przekazany do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia zgodnie z właściwością rzeczową (data wpływu 16 maja 2023 r).

Z opisu stanu faktycznego zawartego we wniosku wynika, że wnioskodawca prowadzi działalność na terenie RP w formie spółki z o.o. Przedmiotem przeważającej działalności Spółki jest działalność związana z oprogramowaniem. Wspólnikami są dwie osoby fizyczne, posiadające wiedzę i doświadczenie w zakresie działalności związanej z oprogramowaniem i w zakresie technologii informatycznych i komputerowych. Wspólnicy podjęli decyzję o wprowadzeniu do umowy spółki, na podstawie art. 176 § 1 kodeksu spółek handlowych, postanowień zobowiązujących obu wspólników do określonych powtarzających się świadczeń niepieniężnych. Wspólnicy dokonali stosownej zmiany umowy spółki w formie aktu notarialnego, jednak zmiana ta (na dzień złożenia niniejszego wniosku) nie została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z wprowadzoną przez wspólników modyfikacją umowy spółki wspólnicy zobowiązani będą do wykonywania następujących powtarzających się świadczeń niepieniężnych:

w zakresie własnych udziałów każdy ze wspólników zobowiązany będzie do świadczenia na rzecz Spółki i klientów Spółki w wymiarze minimum 40 godzin miesięcznie usług programistycznych i do administracji infrastrukturą IT, w tym w szczególności poprzez: aktywny udział w spotkaniach projektowych związanych z rozwojem i zmianami systemów komputerowych, systemów oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Spółki; projektowanie standardów dla architektury, komponentów i konfiguracji systemów komputerowych, oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Spółki; prezentowanie zaprojektowanych rozwiązań technologii informatycznych klientom Spółki; budowanie procesów integrujących dane pomiędzy systemami informatycznymi klientów Spółki; sporządzanie na potrzeby klientów Spółki dokumentacji technicznej dla systemów komputerowych urządzeń technicznych, procesów automatyzacji ich wdrażania, integracji, konfiguracji; aktywny udział w zadaniach związanych z rozwojem i wprowadzaniem innowacji technicznych i organizacyjnych dla klientów Spółki; udzielanie pomocy klientom Spółki w użytkowaniu i usuwaniu usterek związanych z zadaniami związanymi z dostarczonym przez Spółkę sprzętem komputerowym, oprogramowaniem i urządzeniami technicznymi; rozwiązywanie problemów klientów Spółki w zakresie bieżącej obsługi technologii informatycznych, sprzętu komputerowego i urządzeń technicznych dostarczonych przez Spółkę;

kontroli wydajności i bezpieczeństwa systemów informatycznych; dokonywanie okresowej weryfikacji, nie rzadziej jednak niż raz w miesiącu, stanu zabezpieczenia informatycznego Spółki i przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa IT oraz sporządzania raportu z takiej weryfikacji.

Ustalony w umowie spółki obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych będzie obciążał udziały wspólników wnioskodawczynie. Świadczenia będą odpłatne i ekwiwalentne, tzn. wnioskodawczynie będzie dokonywała wypłat wynagrodzenia na rzecz wspólników na podstawie wystawionych przez nich rachunków/faktur VAT, według stawek przyjętych w obrocie (rynkowych), których wysokość ustalana będzie na podstawie uchwały Zgromadzenia Wspólników spółki, przy czym w umowie spółki określona będzie jedynie minimalna wysokość wynagrodzenia za 1 godzinę świadczenia niepieniężnego wspólnika w wysokości 150,00 złotych brutto. Planowane świadczenia wspólników polegające na wykonywaniu usług związanych z tworzeniem oprogramowania i działalnością w zakresie technologii informatycznych i komputerowych spółka będzie wykorzystywała realizując usługi na rzecz swoich klientów. Z tytułu świadczonych usług związanych z tworzeniem oprogramowania i działalnością w zakresie technologii informatycznych i komputerowych spółka będzie wystawiała na rzecz swoich klientów faktury, osiągając przychody.

Zgodnie z art. 176 § 2 k.s.h. wynagrodzenie wspólnika za takie świadczenia na rzecz spółki będzie wypłacane niezależnie od tego czy spółka będzie wykazywała zysk. Czynności, które będą w umowie spółki wskazane jako czynności stanowiące świadczenia niepieniężne, świadczone będą przez zobowiązanych do tego wspólników osobiście, a dodatkowo czynności te nie będą wykonywane pod niczym kierownictwem. Podmiotem ponoszącym odpowiedzialność za wykonanie powtarzających się świadczeń niepieniężnych na rzecz spółki, ale wobec osób trzecich i za rezultat tych czynności, będzie spółka. Wspólnicy zobowiązani do wykonywania świadczeń niepieniężnych na rzecz spółki uprawnieni będą do samodzielnego decydowania o miejscu, czasie i sposobie wykonania czynności, które określone będą w umowie spółki jako czynności stanowiące świadczenia niepieniężne. Ani spółka ani żaden inny podmiot nie będzie mieć prawa do nakładania kar dyscyplinarnych związanych z wykonywaniem omawianych świadczeń na wspólnika. Umowa spółki nie będzie przewidywać urlopu lub podobnego rozwiązania. Na wykonywanie czynności zawartych w umowie spółki nie będą podpisywane dodatkowe umowy.

Dochody wspólników zobowiązanych do powtarzających się świadczeń niepieniężnych będą opodatkowane jako dochody z innych źródeł na podstawie art. 10 ust. 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz.U. 1991 Nr 80, poz. 350 z późn. zm.), gdyż nie są one dochodami z umowy zlecenia ani z umowy o świadczenie usług zgodnie z art. 750 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny. Wspólnicy otrzymujący wynagrodzenie za świadczenia niepieniężne skumulują je z innymi dochodami osiągniętymi w roku podatkowym i wykażą je na formularzu PIT-36. Wspólnikom nie będą przysługiwać koszty uzyskania przychodu określone w art. 22 ust. 9 pkt 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W świetle tak przedstawionego stanu faktycznego, dotyczącego zdarzenia przyszłego, Spółka postawiła następujące pytanie: Czy wspólnik otrzymujący wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (o których mowa w art. 176 k.s.h.), wykonywanych na podstawie Umowy Spółki podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. W ocenie Spółki wynagrodzenie otrzymywane przez wspólnika Spółki z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych nie stanowi obowiązkowego tytułu do odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Spółki należało uznać za nieprawidłowe.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę, a zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (por. m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 k.s.h. jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami.

Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr.pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166). W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 k.s.h., strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju

należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania współnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 k.s.h., świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny – periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do historycznej genezy tej instytucji, należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie [w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U z 2022 r. poz. 1360, z późn.zm – zwanej dalej „k.c.”) bądź kontraktacji], stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki. Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 k.s.h. aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej współnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków współników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 k.s.h., dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 k.s.h.), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. k.c. bądź kontraktacji, art. 613 i n. k.c.), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a współnikami niż dopuszczalne formy

obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (por.: Kodeks spółek handlowych. Komentarz, red. Z. Jara, 2022).

W związku z powyższym, wskazane przez Przedsiębiorcę świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a Spółką, a sprowadzają się w sposób faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Na zasadzie art. 3 k.s.h., przez umowę spółki handlowej wspólnicy albo akcjonariusze zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu przez wniesienie wkładów oraz, jeżeli umowa albo statut spółki tak stanowi, przez współdziałanie w inny określony sposób. W świetle art. 151 § 3 k.s.h., wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Na podstawie art. 159 k.s.h., jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki.

Stosownie do art. 201 § 1 i 3 k.s.h., zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę, a w jego skład mogą być powołane osoby spośród wspólników lub spoza ich grona. Jak wynika przy tym z art. 204 § 1 k.s.h., prawo członka zarządu do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki. Z mocy ustawy sprawy spółki prowadzi zarząd, do którego należy również reprezentowanie spółki. Instytucją odmienną pozostaje zobowiązanie do powtarzających się świadczeń niepieniężnych. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, przepis art. 176 k.s.h. obok obligatoryjnego obowiązku wspólników do wniesienia wkładów na pokrycie objętych udziałów, stanowi jeden z fakultatywnych obowiązków wspólników, znajdujących swoje źródło w umowie spółki, a zarazem odstępstwo od ustawowego ograniczenia świadczeń wspólników na rzecz spółki (art. 151 § 3 i art. 3 k.s.h.). Umowa spółki natomiast kreuje stosunek cywilnoprawny i jest umową cywilnoprawną, zawierającą cechy szczególne, właściwe dla regulacji prawa handlowego, tj. tworzy stosunek obligacyjny o charakterze konsensualnym, odpłatnym, przysparzającym oraz kauzalnym.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do wskazanych przez Spółkę we wniosku rodzajów świadczeń należy wskazać, że dotyczą one zasadniczo sfery jej wewnętrznych stosunków jako korporacji, a nie relacji zewnętrznych. Co więcej z „Informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu

z Rejestru Przedsiębiorców” (aktualnemu na dzień wydania decyzji) wynika wprost, że jedyni wspólnicy Spółki pełnią jednocześnie funkcję członków zarządu spółki. Czynności wskazane przez Przedsiębiorcę, opisane jako powtarzające się świadczenia niepieniężne, sprowadzają się de facto do bieżącego, stałego prowadzenia spraw spółki, które to działania wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 k.s.h. Mając na uwadze powyższe, wymienione przez Przedsiębiorcę czynności, takie jak m.in. udział w spotkaniach projektowych związanych z rozwojem i zmianami systemów komputerowych, systemów oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Spółki; projektowanie standardów dla architektury, komponentów i konfiguracji systemów komputerowych, oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Spółki; prezentowanie zaprojektowanych rozwiązań technologii informatycznych klientom Spółki; budowanie procesów integrujących dane pomiędzy systemami informatycznymi klientów Spółki; sporządzanie na potrzeby klientów Spółki dokumentacji technicznej dla systemów komputerowych urządzeń technicznych, należy przyjąć, iż wymienione czynności winny być realizowane i rozliczane przez wspólników w ramach powierzonej im roli członków zarządu.

W doktrynie prawa handlowego przyjmuje się, że przez pojęcie „prowadzenia spraw spółki” należy rozumieć wszelkie sprawy spółki zarówno w sferze czysto wewnętrznej, jak i dotyczące funkcjonowania spółki na zewnątrz, mające wymiar uprzedni w stosunku do czynności reprezentacyjnych (por.: A. Szajkowski, Prawo spółek, s. 290) (...) Sprawami z zakresu prowadzenia spółki są wszelkie czynności o charakterze prawnym i faktycznym zmierzające do realizacji celu spółki w ramach przedmiotu jej działalności (przedmiot działalności nie ogranicza jednak zakresu spraw spółki, jakie może prowadzić zarząd), w tym podejmowanie działań nadzwyczajnych, jeśli zajdzie taka potrzeba. Należy tu wymienić np. organizowanie działalności gospodarczej, podejmowanie decyzji i innych działań w stosunku wewnętrznym dotyczących zarządzania majątkiem spółki, podejmowanie działalności inwestycyjnej, uruchamianie działalności produkcyjnej, handlowej, usługowej, uzyskanie kredytu czy pożyczki, nabór i zwalnianie personelu, administrowanie sprawami spółki, zwoływanie zgromadzeń, składanie wniosków do sądu rejestrowego” (por.: Kodeks spółek handlowych. Komentarz, Bieniak 2022, art. 208 k.s.h.).

Zatem wspólnicy spółki pozostają uprawnieni do zasiadania w zarządzie, z którego tytułu przyjmują na siebie ww. obowiązki oraz zwyczajowo nabywają uprawnienie do wynagrodzenia

za czynności wykonywane w ramach pełnionej przez nich funkcji. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie "prowadzi sprawy spółki" uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw Spółki przez zarząd ma charakter ciągły.

Tym samym, przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym pozostaje świadczenie o charakterze ciągłym, które nie mieści się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 k.s.h. Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 k.s.h., świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). Każdy ze wspólników zobowiązany jest bowiem do realizowania typowych czynności związanych z prowadzeniem spraw spółki. Zakres wymienionych przez Spółkę czynności oraz sposób ich wykonywania świadczy o tym, że jest to zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności. W odróżnieniu od świadczeń periodycznych (okresowych), w przypadku świadczeń ciągłych czas jest wyznacznikiem rozmiaru świadczenia.

Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się więc do spełniania świadczenia, które ma następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

W kontekście powyższych uwag należy przyjąć, że opisany przez Przedsiębiorcę we wniosku stosunek prawny łączący wspólników ze Spółką, nie mieści się w hipotezie normy prawnej z art. 176 k.s.h. a wypełnia dyspozycję normy wynikającej z art. 201 § 1 k.s.h. Wspólnicy – członkowie zarządu Spółki, jak wynika z treści wniosku – mają realizować świadczenia polegające de facto na prowadzeniu spraw Spółki. Oznacza to, że są to bez wątpienia

świadczenia o charakterze ciągłym, stojące w sprzeczności z naturą instytucji opisanej art. 176 k.s.h.

Tym samym przyjąć należy, że w przypadku gdy powołany na tę funkcję członek zarządu otrzymuje wynagrodzenie, wypełniają one przesłanki tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach.

Niezależnie od powyższego, w sytuacji w której Przedsiębiorca nie wszystkie czynności traktuje jako prowadzenie spraw spółki, relacje zachodzące pomiędzy wspólnikami a spółką należy kwalifikować jako *sui generis* umowę wzajemną, do której należy odpowiednio (nie wprost) stosować przepisy Kodeksu cywilnego, zgodnie z art. 2 k.s.h.

Wskazane przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzaje czynności charakteryzują się, jak zostało to wskazane, ciągłością ich wykonywania w celu zapewnienia prowadzenia przez Spółkę działalności gospodarczej, co z kolei pozwala uznać, że ich natura odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług. Jak wynika z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepisy dotyczące umowy zlecenia mają zatem zastosowanie w każdym przypadku, gdy przedmiotem czynności prawnej są usługi, które nie są wyczerpująco uregulowane innymi przepisami. Jak podkreśla się w doktrynie: „(...) Kwalifikacji w ramach art. 750 k.c. podlegają zarówno te umowy, których przedmiotem jest jednorazowe świadczenie usług, cykliczne świadczenie usług, jak również umowy o stałe świadczenie usług. Nie ma znaczenia, czy mamy do czynienia ze świadczeniem jednorazowym, czy z ciągłym.” (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627–1088. Wyd. 3, Warszawa 2022). W świetle orzecznictwa, jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt V CSK 30/13: „(...) Przepis art. 750 k.c. dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych.”

Zatem w przypadku braku kwalifikacji przez Przedsiębiorcę wszystkich wskazanych we wniosku świadczeń jako czynności z zakresu prowadzenia spraw spółki, świadczenia te należy traktować jako usługi w rozumieniu art. 750 k.c., do których to znajduje zastosowanie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Zgodnie z jego brzmieniem, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi. Z kolei

zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2022 r. poz. 1009), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, (które w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4 (osoby określone w ust. 1 pkt 4 nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat).

Oznacza to zatem, że zgodnie z wolą ustawodawcy tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricto, ale wszystkie umowy, do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia. Tym samym na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie umowa zlecenia albo umowa świadczenia usług, ale każda umowa, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu.

W kontekście powyższego stanowisko Przedsiębiorcy, przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej należy uznać za nieprawidłowe.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

- 1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2023 poz. 775), zwanej dalej „k.p.a.” prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, albo
- 2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo

3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia. Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych. Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.